

Κείμενο συμβολής στη συζήτηση

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ

ΣΤΟ ΑΜΕΣΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΚΤΙΚΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το Πανελλαδικό Σώμα του ΝΑΡ πραγματοποιείται ενώ έχει εκδηλωθεί με πρωτοφανή οξύτητα η πολύπλευρη κρίση του καπιταλισμού της εποχής μας. Η κρίση, μέσα από τις άμεσες, αλλά και τις μακροπρόθεσμες επιπτώσεις της, τροποποιεί ριζικά όλα τα δεδομένα, επιδρά καταλυτικά στο εργατικό κίνημα και συγκλονίζει τις συνειδήσεις των εργαζόμενων του πλανήτη. Ελέγχει τις αναλύσεις και τα προηγούμενα σχέδια όλων των αντίπαλων δυνάμεων. Αναγκάζει, ιδιαίτερα τις επαναστατικές δυνάμεις, σε τολμηρή ανάπτυξη της αντικαπιταλιστικής πολιτικής και της επαναστατικής στρατηγικής, τις «σπρώχνει» στην πραγματοποίηση των τομών, που διαρκώς εξαγγέλλονται και διαρκώς αναβάλλονται.

Σε αυτές τις συνθήκες, ενώ πρέπει να συζητήσουμε και να αποφασίσουμε, με βάση την Εισήγηση της Πολιτικής Επιτροπής, για την πολιτική παρέμβαση του ΝΑΡ στους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες, στο μέτωπο κατά της ΕΕ, καθώς και στις επικείμενες εκλογικές αναμετρήσεις, η νέα ποιοτική κατάσταση επιβάλλει έναν πρώτο θεωρητικό και πολιτικό προβληματισμό. Απαιτεί μια αυτοκριτική επανεξέταση όλων των μέχρι τώρα αναλύσεων και αποφάσεων στρατηγικής και τακτικής για τη συνθετική υπέρβαση των μέχρι τώρα αδυναμιών και λαθών, συμβάλλοντας στην προετοιμασία της Συνδιάσκεψης για το Πρόγραμμα και του 3^{ου} Συνεδρίου του ΝΑΡ. Ωστόσο, το Πανελλαδικό Σώμα δεν μπορεί να μετατραπεί σε ένα βιαστικό Συνέδριο που θα κλείσει τα μεγάλα ζητήματα, υποτιμώντας έτσι, το βάθος των τομών. Πολύ περισσότερο, δεν μπορεί να μετατραπεί σε μια «προπόνηση» περιχαράκωσης των απόψεων και της οργάνωσης σε αντίπαλα «στρατόπεδα». Από αυτή τη σκοπιά και με βάση την *κριτική στήριξη στην Εισήγηση της ΠΕ*, στην οποία συμβάλαμε ουσιαστικά, καταθέτουμε ορισμένες πρώτες σκέψεις στη συζήτηση για το χαρακτήρα της κρίσης και την επίδρασή της στην κομμουνιστική στρατηγική και την επαναστατική τακτική των δυνάμεων της κομμουνιστικής επανεξόρμησης, καθώς και στο άμεσο εργατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

A. Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ «ΥΠΑΡΚΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ»,

Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Κανέναν, πλέον, δεν μπορεί να αντιμετωπίζει με στερεότυπα, με γραφειοκρατική επάρκεια και αφ' υψηλού τον ιστορικό χαρακτήρα της «κρίσης του Αιώνα». Και μόνον οι ειδήσεις για τη συρρίκνωση και το κλείσιμο παραγωγικών μονάδων, για τις απολύσεις και τις «αναγκαστικές αργίες», οι εικόνες με τις ουρές των ανέργων στα γραφεία του ΟΑΕΔ, τα εκατομμύρια αστέγων και εργαζόμενων που σιτίζονται με κουπόνια στην αμερικανική καπιταλιστική μητρόπολη, οι κραυγές πανικού και τα πρωτοφανή αντεργατικά μέτρα των αστών αναλυτών και πολιτικών, αρκούν, ως προειδοποιήσεις. Για να προβλέψουμε στοιχειωδώς, ότι προετοιμάζεται ένα άλμα στη στρατηγική επίθεση του κεφαλαίου, ώστε να ελέγξει και να υπερβεί την κρίση, μέσα από μια ιστορική, απότομη και απόλυτη επιδείνωση όλων των όρων εργασίας, ζωής και πολιτισμού των εργαζόμενων, σε ολόκληρο τον πλανήτη και στη χώρα μας. Οι επαναστατικές πρωτοπορίες οφείλουν να σκεφτούν με ψυχραιμία και αυτοπεποίθηση, πάνω στις άμεσες και μακροπρόθεσμες δυνατότητες που πηγάζουν από αυτήν, για να τις αξιοποιήσουν υπερβαίνοντας τα νέα, τεράστια εμπόδια που ορθώνονται μπροστά στην πραγματοποίηση των σκοπών τους.

1. Η πολύπλευρη, ιστορικού χαρακτήρα κρίση του «υπαρκτού καπιταλισμού»

● Μέσα από τη χρεοκοπία του νεοφιλελευθερισμού και των δογμάτων της «αυτορρυθμιζόμενης» αγοράς, μέσα από την κατάρρευση του «απορρυθμισμένου» χρηματοπιστωτικού συστήματος, τη βαθιά ύφεση στην «πραγματική» παραγωγή υλικών προϊόντων και την απονομιμοποίηση της καπιταλιστικής πολιτικής ηγεμονίας, εκδηλώνεται η κρίση όλων των αντιδραστικών κοινωνικών και πολιτικών μετασχηματισμών, που επιβλήθηκαν από τα μέσα της δεκαετίας του '70: Στους συνδυασμούς απόσπασης υπεραξίας, στις εργασιακές σχέσεις παραγωγής. Στις μορφές ιδιοκτησίας του πολυεθνικού - πολυκλαδικού - χρηματιστηριακού μονοπωλίου. Στη μεταφορά και διακίνηση προϊόντων και κεφαλαίων. Στο ιμπεριαλιστικό ξαναμοίρασμα του «ολοκληρωμένου» καταμερισμού της διεθνούς εκμετάλλευσης της εργασίας και των αγορών. Στη λεγόμενη παγκοσμιοποίηση και στις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις. Στον αντιδραστικό πολιτικό συνασπισμό εξουσίας. Στις σχέσεις ανθρώπου - φύσης. Πρόκειται για κρίση των υπερσυσσωρευμένων κερδών των σύγχρονων μονοπωλίων, της μεγα-συγκέντρωσης και της απαλλοτρίωσης των μικρών και «μικρότερων» ιδιοκτητών, καθώς και των αντίστοιχων μορφών υπερεκμετάλλευσης. Από αυτή τη σκοπιά, πρόκειται για κρίση του «υπαρκτού καπιταλισμού» της εποχής μας, του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

Η τωρινή πολύπλευρη παγκόσμια κρίση που εκδηλώθηκε στις τράπεζες και τα χρηματιστήρια, δεν είναι μόνον αποτέλεσμα της υπερεπέκτασης και της υπεραυτονόμησης του χρηματοπιστωτικού τομέα. Η τελευταία εκφράζει την κρίση της «πραγματικής οικονομίας» (αντεπιδρώντας πάνω της σε ανώτερο επίπεδο) και αντανακλά τις προσπάθειες για την αντιμετώπιση της πτώσης της κερδοφορίας του κεφαλαίου, με την απογείωση της έμμεσης εκμετάλλευσης των εργαζομένων και με την κερδοσκοπία, εκτός των άλλων, πάνω

στους «τίτλους» μονοπώλησης και υποθήκευσης όλων των πτυχών της ζωής τους.

● Ακόμη βαθύτερα, μέσα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του νέου σταδίου, η κρίση εκδηλώνει έναν ανώτερο κλονισμό των θεμελίων του καπιταλισμού: Του νόμου της αξίας, της διάσπασης των προϊόντων και της εργατικής δύναμης σε αξία χρήσης και ανταλλακτική αξία, των εμπορευματοχρηματικών σχέσεων. Του «απόλυτου» νόμου της σχετικής εξαθλίωσης. Της αδιατάρακτης αστικής πολιτικής ηγεμονίας. Του διαχωρισμού ανάμεσα στην «πόλη και το χωριό» (με την επισιτιστική κρίση κ.α.). Του διαχωρισμού σε διευθύνοντες - διευθυνόμενους. Και, τελικά, των σχέσεων της ατομικής καπιταλιστικής ιδιοκτησίας. Στον πυρήνα της κρίσης, σε τελευταία ανάλυση, βρίσκεται η σύγκρουση ανάμεσα στις «νεότερες» παραγωγικές δυνάμεις και παραγωγικές σχέσεις του καπιταλισμού. Κυρίως, ανάμεσα στη σύγχρονη εργασία, που είναι περισσότερο κοινωνικοποιημένη, διεθνοποιημένη, παραγωγική και επιστημονικά συγκροτημένη από ποτέ, από τη μια πλευρά, και στις νέες εξοντωτικές σχέσεις εκμετάλλευσης και ιδιοκτησίας, από την άλλη.

● Η σημερινή κρίση είναι μια πρώτη, μεγάλη εκδήλωση της ιστορικής κρίσης του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, στην εποχή μας. Δεν μπορεί να ξεπεραστεί χωρίς το σοβαρό κόστος επαναστατικών γεγονότων, όπως υποστηρίζουν διάφορες εξελικτικές απόψεις. Ακόμη κι αν παρόλα αυτά ξεπεραστεί, προετοιμάζει ένα νέο, ανώτερο κύκλο κρίσεων. Ωστόσο, η πορεία και η συγκεκριμένη έκβαση της τωρινής κρίσης αποτελεί πεδίο και αποτέλεσμα της ταξικής πάλης. Θα κριθεί από την ικανότητα του κεφαλαίου να συντρίψει τους επερχόμενους εργατικούς αγώνες και να σταθεροποιήσει την κυριαρχία του ή από την ικανότητα της εργατικής τάξης και των πρωτοποριών της να αξιοποιήσουν την κρίση για έναν βαθύτερο κλονισμό της αστικής κυριαρχίας, προωθώντας την κοινωνική επανάσταση προς τον κομμουνιστικό σκοπό. Όμως, το ποτήρι των εργατικών δυνατοτήτων, όπως υποστηρίζουμε, δεν είναι άδειο. Είναι μισογεμάτο.

2. Η επικαιρότητα της επανάστασης και του κομμουνισμού στην εποχή μας

Το ιστορικό δίλημμα «επανάσταση και κομμουνισμός ή καταστροφή» ηχεί σήμερα, όχι πια σαν ένας απόηχος των επαναστάσεων του 20^{ου} αιώνα, αλλά σαν ένα επίκαιρο και οξύτατο δίλημμα της εποχής μας, για την ίδια την επιβίωση, την ελευθερία και την αξιοπρέπεια των εργαζομένων.

● Σε αυτές τις συνθήκες, το πρώτο ζήτημα που τίθεται για τους επαναστάτες κομμουνιστές και το ρεύμα μας είναι η ανάδειξη της αναγκαιότητας για την αντικαπιταλιστική επανάσταση, την εργατική εξουσία-δημοκρατία και την οριστική υπέρβαση όλων των κρίσεων και των θεμελιωδών αντιθέσεων του καπιταλιστικού συστήματος που τις γεννούν, με μια νέα σοσιαλιστική - κομμουνιστική οργάνωση της κοινωνίας. Η αναγκαιότητα της κοινωνικής επανάστασης κατεβαίνει από τη σφαίρα των κομματικών ντοκουμέντων. Όχι για να μπει εξευτελιζόμενη ως ζήτημα άμεσης επιβολής, πέρα και έξω από την συγκεκριμένη κατάσταση των συσχετισμών. Αλλά ως υλική τάση της ταξικής πάλης, μέσα στον άμεσο αγώνα για την επιβίωση από την κρίση και ως απάντηση στο ερώτημα, «από ποια σκοπιά και με ποια προοπτική». Όσο και αν, εύλογα, οι ευρύτερες εργατικές και νεολαιίστικες αγωνιζόμενες δυνάμεις προτάσσουν τα άμεσα ζητήματα αντίστασης και ανατροπής της σύγχρονης εξαθλίωσης, μπορούν σήμερα να κατανοήσουν καλύτερα, ότι η κρίση αυτή εγκυμονεί, μακροπρόθεσμα, τη δυνατότητα για ένα νέο γύρο επαναστάσεων, πιο εργατικών από ποτέ, πιο μαζικών από ποτέ, πιο «δημοκρατικών» και πολύ περισσότερο κομμουνιστικών από όλες τις προηγούμενες.

● Ταυτόχρονα, η ανώτερη ωρίμανση και δυνατότητα των κομμουνιστικών τάσεων αναδεικνύεται, πλέον, όχι μόνο θεωρητικά, αλλά και μέσα από την εμπειρία των καταστροφικών επιπτώσεων της κρίσης στη ζωή των εργαζόμενων. Για παράδειγμα: Η θηλιά του «πλαστικού χρήματος» και των δανείων στο λαιμό των

εργαζόμενων, μαζί με τον καταλυτικό ρόλο του χρηματοπιστωτικού συστήματος στην κρίση, δίνουν νέα ώθηση στις αναζητήσεις και τις δυνατότητες για την κατάργηση όλων των εμπορευματοχρηματικών σχέσεων. Τα εκατομμύρια απολυμένων και η νέα φτώχεια, σε συνθήκες πρωτόγνωρου πλούτου και έκρηξης των στρεβλωμένων επιστημονικών ανακαλύψεων, σπρώχνουν στην «ανακάλυψη» της δυνατότητας για ριζικά μικρότερο χρόνο εργασίας και στη μετατροπή του ελεύθερου χρόνου σε μέτρο του πλούτου. Η κατάρρευση του μύθου της «θεάς Αγοράς» και του «ανώτερου ιδιωτικού τομέα» που οδηγούν μαζικά σε κλείσιμο επιχειρήσεων, σε συνδυασμό με τον αντιδραστικό ρόλο του αστικού κράτους, αναδεικνύουν πιο απτά την «αλήθεια», ότι μόνον η κατάργηση του ανταγωνισμού και της ατομικής ιδιοκτησίας, με την κοινωνικοποίηση όλων των μέσων παραγωγής, μπορεί να αποτελέσει τη βάση για την κοινωνικά σχεδιασμένη ικανοποίηση των πραγματικών ανθρώπινων αναγκών. Η ανικανότητα των «γκόλντεν μπόιζ» και των μάνατζερ να αξιοποιήσουν την περίφημη «κοινωνία της γνώσης», για να αντιμετωπίσουν την εκδήλωση της κρίσης, μαζί με τον εξοργιστικό πλουτισμό τους, ωθεί στην αναζήτηση της δυνατότητας για την κατάργηση του κράτους και του κοινωνικού καταμερισμού εργασίας σε διευθυντές και διευθυνόμενους, μέσα από την αυτοδιεύθυνση των ελεύθερα συνεταιρισμένων παραγωγών.

● Από αυτή την άποψη, ευρύτερες μάζες θα στρέφονται κριτικά και με νέο τρόπο προς την εμπειρία της νίκης, του εκφυλισμού και της ήττας των επαναστάσεων και των επαναστατημένων κοινωνιών του 20^{ου} αιώνα, για να αντλήσουν διδάγματα στον αγώνα για την επιβίωσή τους και για την οριστική απελευθέρωσή τους. Η τωρινή κρίση βάζει σε δοκιμασία όλες τις απολογητικές και διαστρεβλωμένες θεωρίες για μια μηχανιστική, εξελικτική πορεία, είτε προς το «σοσιαλισμό που γνωρίσαμε» με το τρίπτυχο «εξουσία - κρατικοποίηση - κόμμα», είτε προς το «δημοκρατικό σοσιαλισμό» με «ελευθερία, πλουραλισμό και αγορά», είτε προς τον κινηματικό «ελευθεριακό κομμουνισμό» με «κατάργηση του κράτους εδώ και τώρα» και «αυτόνομες νησίδες έξω από το κράτος».

● Όλα τα παραπάνω συνιστούν τη «δημιουργική» πλευρά της κρίσης για το εργατικό κίνημα, απέναντι στην «καταστροφική» πλευρά της. Χωρίς αυτή την υλική τάση, οποιαδήποτε πεποίθηση για την κοινωνική επανάσταση και την κομμουνιστική δυνατότητα ή εξανεμίζεται ή μετατρέπεται σε βουλευσιαρχία ενός εσθελικού «προτάγματος». Η τάση αυτή εκδηλώνεται μέσα στους σημερινούς, ανοδικούς και αντιφατικούς αγώνες που εμπεριέχουν και το αντεπαναστατικό «χθες» μαζί με τις δυνατότητες του «αύριο». Ο μετασχηματισμός τους σε συνειδητό «κίνημα που καταργεί την ισχύουσα τάξη πραγμάτων» θα περάσει από νίκες και οπισθοχωρήσεις, φάσεις και καμπές, μέχρι να φτάσουν στο άλμα της επανάστασης και από εκεί στο «άλμα των αλμάτων», τη διεθνιστική κομμουνιστική κοινωνία. Μέσα από όλα αυτά, αναδεικνύεται ο κρίκος που συνδέει τις σημερινές αγωνίες των εργαζόμενων με την επανάσταση και την επανάσταση με τη σημερινή κίνηση και τις αντιφάσεις των αγώνων. Από όλα τα προηγούμενα απορρέει το πρώτο βασικό καθήκον του ρεύματος της κομμουνιστικής επανεξόρμησης: *μια τομή στο περιεχόμενο του επαναστατικού προγράμματος στρατηγικής - τακτικής και των κομμουνιστικών σκοπών μας, καθώς και την άμεση προβολή, ζύμωση και εκκάλκευσή του, τη συγχώνευσή του με μια κρίσιμη μάζα.* Καθήκον που απαιτεί την υλική οργάνωση αυτού του προγράμματος σε μια νέα, ευρύτερη ενότητα των κομμουνιστών για ένα σύγχρονο, εργατικό-δημοκρατικό κόμμα της επανάστασης και της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, αντίστοιχου με τις γνώσεις, τις ιστορικές εμπειρίες και τις δυνατότητες της εποχής.

3. Η αστική απάντηση: απόλυτη επιδείνωση όλων των όρων ζωής των εργαζόμενων

Η προετοιμασία για μια καπιταλιστική στρατηγική «διεξόδου από την κρίση» έχει στο κέντρο της τη βίαιη επιβολή μιας νέας περιόδου, η οποία θα κινείται, κυρίως, προς την απότομη και απόλυτη επιδείνωση της οικονομικοκοινωνικής και πολιτικής θέσης των εργαζόμενων. Πρόκειται για μια νέα, ποιοτική βαθμίδα, συνέχεια και άλμα στη μέχρι τώρα συνολική αντεργατική και «τρομοκρατική» εκστρατεία του σύγχρονου

κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, με στόχο τη μακροπρόθεσμη σταθεροποίηση της κλονισμένης καπιταλιστικής κερδοφορίας και της αμφισβητούμενης αστικής ηγεμονίας. Αφού «ξεπεραστούν» τα οξυμμένα φαινόμενα της κρίσης με τα «αυθόρμητα» καταστροφικά αποτελέσματά τους, οι αστικές τάξεις και οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, με όλες τις εντεινόμενες αντιθέσεις τους και μέσα από αυτές, με όλους τους αναγκαίους ελιγμούς τους και μέσα από αυτούς, θα τείνουν να καταφύγουν σε μια «συνειδητή», ποιοτική κλιμάκωση της στρατηγικής επίθεσης για την αντιρρόπηση της μακροπρόθεσμης πτωτικής τάσης του κέρδους και τη συντήρηση του καπιταλισμού. Αυτή η περίοδος είναι όρος για να υπερβεί το κεφάλαιο την κρίση προς όφελός του, είναι και προϋπόθεση για μια σταθεροποίηση, ανάλογη με αυτήν του κείνσιανισμού, στην προηγούμενη εποχή. Ωστόσο, πρόκειται για μια εντελώς πρωτότυπη κατάσταση, σε μια άλλη, καινούρια εποχή, η οποία χαρακτηρίζεται από μια «καθοδική πορεία» του καπιταλισμού. Η αστική απάντηση στην κρίση:

- Ωθεί την εργατική δύναμη κάτω από τα ιστορικά-ζωτικά όρια της αξίας της, αναπτύσσοντας νέες μεθόδους «καταστροφής» πλεονάζοντος εργατικού δυναμικού και «απαξιωμένων» παραγωγικών δυνάμεων για πρόσθετη εκμετάλλευση και νέα, ποιοτική επιδείνωση της σχέσης μισθών - κερδών που διαμορφώθηκε την 20ετία που πέρασε.

- Επιδιώκει την εξατομίκευση και πολυδιάσπαση της εργατικής τάξης και του κοινωνικού ιστού.

- Οξύνει τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς μέσα από το νόμο της ανισόμετρης ανάπτυξης και της συνδυασμένης ρύθμισης για να μεγαλώσει την εκμετάλλευση.

- Οδηγεί σε προετοιμασία και ένταση περιφερειακών πολέμων, πολύ πιο καταστροφικών από όλους τους προηγούμενους της εποχής μας, για την καθήλωση της ταξικής πάλης. Παρότι, λόγω ιστορικής ιδιομορφίας, δεν έχουν διαμορφωθεί διεθνή στρατιωτικοπολιτικά μπλοκ και άρα, δεν μπαίνει, επί του παρόντος, θέμα προετοιμασίας ενός Τρίτου Παγκόσμιου Πολέμου.

- Προωθεί μια ακόμη πιο συστηματική αντιδημοκρατική καταπίεση, με ένα σύγχρονο αστυνομικό κράτος, πιο ταξικό από ποτέ. Σε έναν «ανεστραμμένο σοσιαλισμό για τους πολύ πλούσιους» και σε ένα «μεταλλαγμένο και μεταμοντέρνο φασισμό για τους φτωχούς» για τη συντριβή του εργατικού κινήματος και της τάσης απότομης ανόδου των αγώνων του.

Η επιτυχία ή ακύρωση της αστικής επιλογής για απόλυτη επιδείνωση των όρων ζωής της εργατικής τάξης θα κρίνει μακροπρόθεσμα το μέλλον του εργατικού κινήματος. Δεν έχουμε δικαίωμα να υποτιμήσουμε αυτή την επιλογή. Όποιος δεν την αξιολογεί σωστά, δεν μπορεί να συμβάλει σε μια νικηφόρα πορεία του εργατικού κινήματος, αλλά ακριβώς το αντίθετο.

4. Η απονομιμοποίηση του αντεπαναστατικού πολιτικού συσχετισμού

Η κρίση θέτει σε δοκιμασία την αστική ιδεολογική ηγεμονία. Ακόμη περισσότερο, μέσα από την κρίση, ο αντεπαναστατικός πολιτικός συσχετισμός της ιστορικής περιόδου από το 1989 και μετά, ο οποίος καλύπτει με το πέπλο του τις επαναστατικές και κομμουνιστικές δυνατότητες της εποχής μας, θα κλονιστεί, στα επόμενα χρόνια, από την τάση ανόδου των ταξικών πολιτικών αγώνων για την ανατροπή του συσχετισμού, από ημιαυθόρμητα, μαζικά επαναστατικά γεγονότα και από τη δημιουργία μαζικών όρων για επαναστατικές κρίσεις.

Πιστεύουμε, ότι διαμορφώνονται αντικειμενικές προϋποθέσεις για αυτό:

● Σύμφωνα με τη γνωστή και επιβεβαιωμένη λενινιστική κατάκτηση, η πρώτη προϋπόθεση είναι η απότομη επιδείνωση όλων των όρων ζωής της εργατικής τάξης, αλλά και των άλλων καταπιεσμένων στρωμάτων, την οποία θέσαμε παραπάνω.

● Εμφανίζονται πιο καθαρά συνθήκες όπου «οι πάνω δεν μπορούν να κυβερνούν όπως παλιά». Για παράδειγμα, οι κυριότεροι αντίπαλοι, παλιοί και νέοι, σπεύδουν να εκμεταλλευθούν την ταπεινωτική δύση της δεύτερης αμερικανικής αυτοκρατορίας, η οποία, φυσικά, δεν είναι διατεθειμένη να παραδοθεί χωρίς μάχη μέχρις εσχάτων. Η Ευρωπαϊκή Ένωση κλονίζεται, διαπιστώνοντας, ότι μαζί με το οικονομικό πλεονέκτημά της έχει και ένα τεράστιο μειονέκτημα απέναντι στις ΗΠΑ: την έλλειψη ενός αντίστοιχου, ενιαίου κράτους. Η κρίση οξύνει, επίσης, την «ελληνική ιδιαιτερότητα»: την πολιτική αστάθεια του αστικού δικομματικού συστήματος. Σε κάθε περίπτωση, τόσο σε διεθνές, όσο και σε εθνικό επίπεδο, η κρίση βαθιάνει απότομα τις προηγούμενες τάσεις απονομιμοποίησης των νεοφιλελεύθερων και αστικών δογμάτων και τα προβλήματα ενσωμάτωσης των λαϊκών μαζών στο αστικό πολιτικό σύστημα.

Ταυτόχρονα, πρέπει να αναμένεται να οξυνθούν απότομα και οι παλιότερες εκδηλώσεις «των κάτω που δεν θέλουν να κυβερνηθούν με τον παλιό τρόπο», όπως έδειξαν οι εμπειρίες από μεγάλα, ακόμη και επαναστατικά γεγονότα στην εποχή μας, μετά από αντίστοιχες, αλλά μικρότερης εμβέλειας κρίσεις, στην Αργεντινή, τη Βενεζουέλα, τη Βολιβία, αλλά και παλιότερα, στην Ινδονησία και στο Μεξικό με τους Ζαπατίστας.

● Ωστόσο, για να μην ηττηθεί η αυτοφατικά άνοδος των αγώνων, για τη μετατροπή των μισοαυθόρμητων επαναστατικών γεγονότων σε γενικευμένη επαναστατική κατάσταση και κρίση, δεν αρκεί η «απότομη επιδείνωση των συνθηκών διαβίωσης» των λαϊκών μαζών, ούτε «οι πάνω να μην μπορούν και οι κάτω να μη θέλουν». Απαιτείται και η τρίτη «λενινιστική» προϋπόθεση: η επαρκής προετοιμασία του επαναστατικού υποκειμενικού παράγοντα. Και ενώ αυτή αποτελεί τη μεγάλη έλλειψη και είναι το βασικό ζητούμενο της προηγούμενης περιόδου, η κρίση δημιουργεί νέους όρους και αντικειμενικές δυνατότητες για την «υλοποίηση» και αυτού του παράγοντα, για την υπέρβαση της δραματικής καθυστέρησης στην εμφάνιση ενός σύγχρονου επαναστατικού και κομμουνιστικού προγράμματος στρατηγικής και τακτικής, του ευρύτερου εργατικο-δημοκρατικού κόμματος, της συγκρότησης των ανεξάρτητων πολιτικών αντικαπιταλιστικών εργατικών μετώπων και οργάνων και ενός νέου, ταξικού εργατικού κινήματος.

● Που θα κριθεί η μάχη; Έχουμε τη γνώμη, ότι η πορεία των μεγάλων ταξικών αναμετρήσεων, που κυφορούνται μέσα από την κρίση, θα κριθεί γύρω από την απάντηση στο δίλημμα: *Ή καπιταλιστικός «έλεγχος» και υπέρβαση της νέας ιστορικής κρίσης του συστήματος ή εργατική ανατροπή της αστικής αντιδραστικής απάντησης και μετατροπή της καπιταλιστικής κρίσης σε γενικευμένη επαναστατική κρίση, η οποία θα φέρει στην ημερήσια διάταξη, υλικά και όχι φαντασιακά, τα καθήκοντα της αντικαπιταλιστικής επανάστασης και της κατάκτησης της εργατικής εξουσίας, προωθώντας την προοπτική κατάργησης του καπιταλισμού.* Η προώθηση ή μη των προσπαθειών για άμεση, ριζική, προγραμματική, πολιτική και μαζική ανασυγκρότηση και παρέμβαση του κομμουνιστικού-επαναστατικού και του ευρύτερου αντικαπιταλιστικού και ταξικού εργατικού κινήματος θα κρίνουν, τελικά, αν η εργατική τάξη της εποχής μας θα γίνει θύμα των καταστροφικών «περιστάσεων» της καπιταλιστικής κρίσης ή αν αυτές οι νέες περιστάσεις θα την οδηγήσουν να μετασχηματισθεί σε νικηφόρο υποκείμενο της νέας ανώτερης ιστορικής επαναστατικής δυνατότητας. Το εγχείρημά μας θα κριθεί από τη συμβολή του σε αυτό το άμεσο καθήκον.

ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΖΙΚΗ ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

1. Η ανάπτυξη της επαναστατικής τακτικής στις νέες συνθήκες

Η επιδίωξη της επαναστατικής κρίσης και της αντικαπιταλιστικής επανάστασης θα κριθεί, όχι στη φαντασία, αλλά στην πραγματική αντιπαράθεση γύρω από τα φλέγοντα προβλήματα του «κόσμου της εργασίας» και από την ικανότητα να ενοποιηθεί σε μια γραμμή αντίστασης, ρήξης και αντικαπιταλιστικής δημοκρατικής ανατροπής της *συγκεκριμένης* νέας επίθεσης. Στη σχέση στρατηγικής - τακτικής, η «γραμμή ανατροπής» της αστικής απάντησης στην κρίση αναδεικνύεται σε *κρίκο, σε μια γέφυρα με δυο άκρες*: Από τη μια πλευρά, η αντιφατική κίνηση των σημερινών εργατικών συνειδησεων, διαθέσεων και αγώνων. Από την άλλη, οι δυνατότητες έμπρακτης, υλικής επιβολής της επανάστασης. Η γέφυρα αυτή δεν χωρίζεται και δεν ταυτίζεται ούτε με τη μια, ούτε με την άλλη πλευρά: τις συνδέει μεταξύ τους. Η λογική αυτή είναι μια προτεινόμενη λύση στη σχέση στρατηγικής - τακτικής και όχι μια «ενδιάμεση λύση» μεταξύ καπιταλισμού και επανάστασης. Για τη μετάβαση από τη μια όχθη της γέφυρας στην άλλη μεσολαβούν σπασμοί της ταξικής πάλης, δηλαδή φάσεις, καμπές, ιστορικές περιόδους και άλματα. Απόψεις που εκφράστηκαν στο διάλογο του ΠΡΙΝ και στο «Σχέδιο για μια Άλλη Πολιτική Γραμμή» των 8 συντρόφων της ΠΕ, οι οποίες «ισοπεδώνουν» αυτή την πορεία λειδορώντας τη σημασία της «ανατροπής», πέρα από την εξελικτική λογική τους, κινδυνεύουν να παραμείνουν στην όχθη της σημερινής αντιφατικής κατάστασης των εργατικών αγώνων, σε όφελος, τελικά, του ρεφορμισμού, όσο κι αν επικαλούνται τον «άμεσο επαναστατικό αγώνα» ή βάζουν στις διατυπώσεις για τον πολιτικό στόχο «και» την επανάσταση. Παρά την καθυστέρηση και τις μεγάλες αντιφάσεις όλων μας, με βάση τις μέχρι τώρα αναλύσεις μας, μπορούμε να δώσουμε ορισμένες πρώτες κατευθύνσεις για τη σημερινή κατάσταση:

● Επανάσταση «στο σήμερα» σημαίνει μια αντικαπιταλιστική πολιτική γραμμή και πρόγραμμα που αποτρέπει και ανατρέπει τις καταστροφικές επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης στους εργαζόμενους, μέσα από μαζικούς αγώνες και νίκες στα γεγονότα που ωριμάζουν, προωθώντας την επαναστατική κρίση και την επανάσταση με την εμπειρία και τη συμμετοχή των ίδιων των εργαζόμενων. Με αυτή τη μέθοδο και τακτική μπορεί να μετατρέπεται η εργατική τάξη από αντικείμενο της αστικής και ρεφορμιστικής πολιτικής σε υποκείμενο της επαναστατικής πάλης. Οι κομμουνιστές δεν πρέπει να ξεχνούν την επισήμανση και προειδοποίηση του Μάρξ, σε περίοπτη θέση στον επίλογο του «Μισθός, Τιμή και Κέρδος», ότι οι εργάτες δεν μπορούν να δώσουν τη μάχη της επαναστατικής εξουσίας χωρίς να διεκδικούν να νικήσουν στον καθημερινό αγώνα για την επιβίωση, γιατί διαφορετικά «θα καταλήξουν φτωχοδιάβολοι». Κεινσ

● Για να αποκρούσει η εργατική τάξη μια απροσδιόριστη διάρκεια απόλυτη επιδείνωση της κατάστασής της και του μέλλοντος των παιδιών της, πρέπει και μπορεί να επιβάλλει τακτικά ρήγματα αντικαπιταλιστικού χαρακτήρα στη «συνέχεια» των δυο βασικών νόμων της καπιταλιστικής κυριαρχίας: του νόμου της εξαθλίωσης και του νόμου της αστικής πολιτικής ηγεμονίας. Πρόκειται για ρήγματα ανώτερης ποιότητας από κάποιες παροδικές ακυρώσεις κυβερνητικών νόμων (π.χ. συνταγματική αναθεώρηση) ή επιμέρους κατακτήσεις, παρά τον προφανή θετικό ρόλο τους προς όφελος του εργατικού ηθικού. Πρόκειται για μια συνολική ανατροπή των συσχετισμών, όπου, μέσα από αυτά τα ρήγματα και τις κατακτήσεις «γενικής, πανκοινωνικής ισχύος», το εργατικό κίνημα αποσπά την πλήρη πρωτοβουλία κινήσεων από την αστική τάξη. Ωστόσο, πρόκειται για κατακτήσεις σχετικές και διαφιλονικούμενες, που απαιτούν την καθολική κατοχύρωση της επανάστασης και

της εργατικής εξουσίας για να σταθεροποιηθούν (και πάλι σχετικά, όπως έδειξε η πείρα της Οκτωβριανής Επανάστασης). Από αυτή τη σκοπιά, η εργατική τάξη πρέπει και μπορεί να συνενώσει, σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, όλες τις αντιστάσεις, όλες τις επιμέρους διεκδικήσεις, όλες τις «ρήξεις» και τις αγωνιστικές κατακτήσεις της τάξης, μέσα από την αγωνιστική ενότητα, την εργατο-δημοκρατική αντιπαράθεση, και το συνολικό μετασχηματισμό των αντιφατικών τάσεων του κινήματος.

● Για να διεκδικήσει η εργατική τάξη τα δικαιώματά της με βάση τις σύγχρονες ανάγκες της, πρέπει να στηριχθεί, να αναβαθμιστεί και να μετασχηματισθεί συνειδητά ο απολύτως αναγκαίος, ταξικός οικονομικός αγώνας για αντίσταση στην πρόσθετη εκμετάλλευση, σε αντικαπιταλιστικό πολιτικό αγώνα με την απαίτηση να πάρει πίσω ένα μεγάλο μέρος από τα συσσωρευμένα κέρδη της τελευταίας 20ετίας. Κέρδη που δεν χάνονται λόγω της κρίσης, γιατί έχουν συσσωρευθεί στον τεράστιο υλικό πλούτο τον οποίο κατέχει η αστική τάξη. Από αυτήν θα πρέπει να «απαλλοτριωθούν» τα απαραίτητα κεφάλαια για τη βελτίωση των κοινωνικών και πολιτικών θέσεων της εργασίας, ακόμη και για τη «λειτουργία» της βιομηχανίας και του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Ανεξάρτητα από το σοβαρό θεωρητικό ερώτημα «μπορεί ή δεν μπορεί να υπάρξει νέος κείνσιανισμός», η εργατική τάξη διεκδικεί αντικαπιταλιστικές κατακτήσεις σε βάρος των κερδών του κεφαλαίου: ή το κεφάλαιο θα πάρει από το μισθό ή ο εργάτης από τα κέρδη. Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει.

● Η εργατική τάξη δεν μπορεί να δώσει με επιτυχία τη μάχη για την αντιμετώπιση της κρίσης με μια γραμμή «βελτιώσεων» στην πρόσθετη εκμετάλλευση, όπως αυτή που προωθεί το ΠΑΣΟΚ και η ΓΣΕΕ. Ούτε με μια γραμμή «καλό είναι να διεκδικήσουμε μια ανατροπή, αλλά βασικά δεν γίνεται χωρίς λύση στο πρόβλημα της εξουσίας», είτε αυτή λέγεται «αριστερή κυβέρνηση», είτε «λαϊκή εξουσία». Είτε ακόμα, από άλλη σκοπιά, με μια γραμμή σχηματοποιημένης, φαντασιακής και φετιχοποιημένης «επανάστασης εδώ και τώρα». Ούτε, βέβαια, «η μάχη της επιβίωσης» προωθείται στο ελάχιστο με τη γραμμή «αντίσταση, να σώσουμε οτιδήποτε κι αν σώζεται».

● Στην κατεύθυνση του κεντρικού πολιτικού στόχου που περιγράψαμε, απαιτείται ένα συγκεκριμένο, βασικό, αντικαπιταλιστικό εργατικό πρόγραμμα, που θα προσαρμόζεται κάθε φορά στις εναλλασσόμενες συνθήκες, όπως χρειάζεται να γίνει και τώρα, μεταφρασμένο σε πολιτικά συνθήματα. Η κεντρική λογική των συνθημάτων μας: Πρέπει να οδηγή στην αγωνιστική συνένωση των αιτημάτων αντίστασης και των επιμέρους βελτιώσεων σε μια ουσιαστική πολιτική, υλική ανατροπή αντικαπιταλιστικού χαρακτήρα, της αδιατάρακτης συνέχειας των βασικών πυλώνων της καπιταλιστικής στρατηγικής, δηλαδή, της σχετικής - απόλυτης εξαθλίωσης και της αστικής ηγεμονίας. Επίσης, να συνδέεται με τους στόχους και τα ανώτερα καθήκοντα της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, χωρίς να ταυτίζεται μηχανιστικά μαζί της. Αλλά και χωρίς μια γραφειοκρατική «μέτρηση με το υποδεκάμετρο» των συνθημάτων δράσης σε σχέση με τα συνθήματα της επαναστατικής ζύμωσης. Αυτό απαιτείται σε όλες τις σφαίρες της ταξικής πάλης για τα συμφέροντα, την οικονομία, την πολιτική και τις «ιδέες».

● Ωστόσο, κανείς δεν ξέρει εκ των προτέρων, πάνω σε ποιο πεδίο και σε ποιο ακριβώς ζήτημα ή διεκδίκηση μπορεί να εκτυλιχθεί μια απότομη όξυνση της ταξικής πάλης. Μπορεί, παραδείγματος χάριν, να είναι γύρω από το ζήτημα των μισθών, ή της παιδείας, ή των δημοκρατικών ελευθεριών, κάποιας βασικής επιλογής της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή ενός πολέμου. Το σίγουρο είναι, ότι μια αντικαπιταλιστική ανατροπή στο υλικό κοινωνικό επίπεδο μπορεί να επιβληθεί, σχετικά, μόνο με τη βία ενός μαζικού συσχετισμού υπέρ του ταξικού εργατικού κινήματος. Και ο συσχετισμός βίας αποτυπώνεται στο πεδίο της πολιτικής, στο πεδίο του «δημοκρατικού ζητήματος».

2. Για ένα εργατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα αντίστασης, ρήξεων και ανατροπής

Τα κεντρικά συνθήματά μας, «να πάρουμε από τα κέρδη τους», «να κλονίσουμε τον αστικό συνασπισμό εξουσίας» με την «πολιτική παρέμβαση του ταξικού κινήματος», χρειάζονται μια αναπροσαρμογή στις συγκεκριμένες συνθήκες «κρατικοποίησης των ζημιών» και του «μεταλλαγμένου φασισμού» από τις αστικές κυβερνήσεις και τους υπερεθνικούς σχηματισμούς. Το εργατικό κίνημα πρέπει να απαντήσει: «Την κρίση να πληρώσει το κεφάλαιο - Κοινωνικοποίηση των κερδών και όχι των ζημιών». «Οι εργαζόμενοι μπορούν να επιβάλουν το συμφέρον τους στην κυβέρνηση, τη βουλή και τα ΜΜΕ». «Νέος, ανεξάρτητος, πολιτικός ρόλος του εργατικού κινήματος». Ένα τέτοιο πρόγραμμα, σήμερα, πρέπει να κινείται πάνω στις εξής κατευθύνσεις:

● **Στο πεδίο της οικονομικής και κοινωνικής θέσης των εργαζόμενων.** Για την αντιμετώπιση της ακρίβειας και του δανεισμού: Αύξηση του βασικού μισθού στα 1.400 ευρώ και ανάλογα, του ημερομισθίου. Κρατική εγγύηση και όχι κατασχέσεις πρώτης κατοικίας. Δωρεάν στέγη σε όλους τους δικαιούχους του ΟΕΚ. Άμεσο πάγωμα και μείωση όλων των επιτοκίων δανεισμού για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα. Δωρεάν συγκοινωνίες προς και από την εργασία, κατάργηση όλων των διοδίων. Άμεση μείωση όλων των τιμολογίων των πρώην ΔΕΚΟ. Κατάργηση του ΦΠΑ και όλων των έμμεσων φόρων, διατίμηση και χαμηλές τιμές στα βασικά είδη λαϊκής κατανάλωσης και στα καύσιμα. Για την αντιμετώπιση της ανεργίας: Απαγόρευση των απολύσεων. Άμεση, γενική μείωση του χρόνου εργασίας στο 7ωρο-35ωρο και του συνολικού χρόνου με σύνταξη στα 30 εργάσιμα χρόνια και όριο ηλικίας τα 55 χρόνια. Νέες θέσεις εργασίας με παραγωγικές επενδύσεις και δημόσια έργα από τον κρατικό προϋπολογισμό υπέρ των λαϊκών αναγκών. Επίδομα ανεργίας στα 1.400 ευρώ. Για τις μονάδες που χρεοκοπούν και για τις στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεις: Καμία νέα ιδιωτικοποίηση. Άμεση έξοδος των πρώην ΔΕΚΟ και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας από το χρηματιστήριο. Αγώνας και εργατικές καταλήψεις των επιχειρήσεων που κλείνουν για την επαναλειτουργία τους με προσανατολισμό τις λαϊκές ανάγκες, κρατική απαλλοτρίωση χωρίς αποζημίωση και εργατικός-κοινωνικός έλεγχος στην προοπτική της κοινωνικοποίησής τους, όπως και για όλες τις στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεις και τις βασικές τράπεζες. Για τους όρους εργασίας: Μόνιμη και σταθερή εργασία, με κατάργηση όλων των ελαστικών σχέσεων εργασίας (συμβάσεις ορισμένου χρόνου, εποχιακοί, μπλοκάκια, στέιτζ κ.τλ.). Προσλήψεις με διαφανή κριτήρια, με βάση τις μόνιμες ανάγκες της παραγωγής και όχι με κομματικά κριτήρια. Για τις διευρυμένες κοινωνικές ανάγκες: Άμεση έξοδος των ασφαλιστικών ταμείων από τα χρηματιστήρια. Κατάργηση του νόμου Πετραλιά και όλων των αντιασφαλιστικών νόμων των κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. Πλήρως δημόσια και δωρεάν Παιδεία και Υγεία, κατάργηση της ιδιωτικής Παιδείας και παραπαιδείας. Μέτρα υπέρ του περιβάλλοντος. ΑΡΧΗ Για να γίνουν πράξη όλα αυτά: Καταγγελία της δίχρονης ΕΓΣΕΕ. Όχι στο σχέδιο Αλογοσκούφη για επιδότηση 28 δις υπέρ των τραπεζιτών. Έκτακτη φορολογία του κεφαλαίου. Μείωση των πολεμικών δαπανών στο μισό. Ριζική μείωση των δαπανών για την αστυνόμευση, την καταστολή, τη διοίκηση και τη λειτουργία των μηχανισμών του κράτους.

● **Στο πεδίο της ΕΕ, των ολοκληρώσεων και της καπιταλιστικής «παγκοσμιοποίησης»:** Ανυπακοή, απειθαρχία και ανατροπή των δεσμεύσεων του Μάαστριχτ, της Λισαβόνας, της Μπλόνιας, της ΟΝΕ, του Συμφώνου Σταθερότητας. Δημοψήφισμα για την κατάργηση της Ευρωσυνθήκης. Ανατροπή όλων των αντιδημοκρατικών πολιτικών, στρατιωτικών και πολεμικών δεσμεύσεων απέναντι στην ΕΕ. Αντικαπιταλιστική έξοδος και αποδέσμευση από την ΕΕ, στην προοπτική μιας νέας επαναστατικής, αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής διεθνοποίησης. Κατάργηση των δεσμεύσεων απέναντι στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, την Παγκόσμια Τράπεζα, τον ΠΟΕ κ.λπ. Επαναδιαπραγμάτευση των επαχθών δανείων ανάπτυξης της κερδοφορίας του κεφαλαίου σε βάρος του εργατικού εισοδήματος.

● **Στο πεδίο της πολιτικής δημοκρατίας και των ελευθεριών:** Κλονισμός του αντιδραστικού πολιτικού συνασπισμού, ανατροπή της κυβέρνησης της ΝΔ, ουσιαστική ήττα του πράσινου σοσιαφιλελευθερισμού, ήττα και ανατροπή του δικομματισμού. Κριτική αποδοκιμασία της κυρίαρχης Αριστεράς. Ενίσχυση ενός μετωπικού πόλου της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, της νέας κοινωνικής επανάστασης και της αταξικής, διεθνιστικής κομμουνιστικής κοινωνίας. Κατοχύρωση και έμπρακτη υπεράσπιση του «αγωνιστικού Δικαίου» των εργαζομένων και της νεολαίας απέναντι στους εκμεταλλευτικούς και καταπιεστικούς νόμους του κράτους και της αστικής κυριαρχίας. Κατάργηση όλων των ειδικών σωμάτων καταστολής των αγώνων και των διεκδικήσεων του «εσωτερικού εχθρού». Ανασυγκρότηση και κατάκτηση του ανεξάρτητου πολιτικού ρόλου του

εργατικού και λαϊκού μαζικού κινήματος και των «οργάνων» του. Ανεξαρτησία από τους θεσμούς του κράτους και του κεφαλαίου, την αστική πολιτική και τις κυβερνήσεις, αλλά και αυτοτέλεια άλλου τύπου απέναντι στα κόμματα και στις πρωτοπορίες επαναστατικής αναφοράς.

● **Στο πεδίο της ειρήνης και του πολέμου:** Απόκρουση των νέων πολεμικών εκστρατειών του ιμπεριαλισμού, που κυφορούνται για το γεωπολιτικό ξαναμοίρασμα της διεθνούς εκμετάλλευσης της εργασίας, των αγορών και των σφαιρών επιρροής. Κατάργηση των αμερικάνικων και νατοϊκών βάσεων. Έξοδος και αποδέσμευση από το ΝΑΤΟ και τον Ευρωστράτο. Υπεράσπιση της ειρήνης στα Βαλκάνια από τους επεκτατικούς σχεδιασμούς και τις αντιπαραθέσεις των ηγεμονικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Αντίσταση και ανατροπή απέναντι στην ιμπεριαλιστική επέκταση του ελληνικού κεφαλαίου στα Βαλκάνια και στην ευρύτερη περιοχή. Απόκρουση και ανατροπή των γενικότερων ενδοϊμπεριαλιστικών αντιπαραθέσεων και των πολεμικών ενδεχομένων ανάμεσα στις αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας. Υπεράσπιση της ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας των εργαζομένων και του λαού της Κύπρου απέναντι στα νέα σχέδια του ιμπεριαλισμού και της «διεθνοποιημένης» κυπριακής αστικής τάξης. Αντιμετώπιση του «μακεδονικού ζητήματος» από τη σκοπιά της απόκρουσης των ιμπεριαλιστικών σχεδίων στην περιοχή και απέναντι στο λαό της χώρας μας και, ιδιαίτερα, από την σκοπιά της καταδίκης και ανατροπής της εθνικιστικής στρατηγικής του ελληνικού καπιταλισμού απέναντι στα ιδιόμορφα εθνικά αισθήματα και τα δικαιώματα των εργαζομένων και του λαού της γειτονικής χώρας. Ουσιαστική μείωση των στρατιωτικών δαπανών, Κατάργηση του επαγγελματικού στρατού, δημοκρατικές ελευθερίες στις ένοπλες δυνάμεις κάτω από τον ανεξάρτητο, εργατικό, κοινωνικό και ευρύτερο λαϊκό έλεγχο.

● **Στο πεδίο του πολιτισμού, των μέσων ενημέρωσης και των «ιδεών»:** Αντίσταση και ανατροπή της «πολιτιστικής και τηλεοπτικής δικτατορίας» και της «βιομηχανίας του πολιτισμού και των ΜΜΕ». Εργατική αλληλεγγύη απέναντι στον κοινωνικό κατακερματισμό. Κοινωνικός έλεγχος της πληροφορίας και της γνώσης, ελευθερία στην κυκλοφορία των εργατικών και επαναστατικών ιδεών με ανεξάρτητα μέσα ενημέρωσης. Καταδίκη του αστικού τεχνοκρατισμού και ανορθολογισμού, του σκοταδισμού και της θρησκευτικής αλλοτρίωσης, του ρατσισμού και εθνικισμού. Για ένα σύγχρονο, εργατικό, δημοκρατικό, υλιστικό πολιτισμό με βάση τις κατακτήσεις, τις γνώσεις, τις ιστορικές εμπειρίες και τις αντιθέσεις της εποχής μας

3. Ανατροπή στο πεδίο της δημοκρατίας : Νόμος είναι το δίκιο του εργάτη

● Το πρόβλημα της δημοκρατίας έρχεται από το μέλλον της κρίσης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και της αντιδραστικής αστικής απάντησης. Η αστική τάξη γνωρίζει πολύ καλά, ότι κυφορούνται νέα, ανώτερης φύσης επαναστατικά γεγονότα και προετοιμάζεται για αυτά. Ήδη έχει δημιουργήσει ένα τρομερό υλικό, νομικό και «τηλεοπτικό» οπλοστάσιο, που θα χρησιμοποιηθεί χωρίς έλεος σε στιγμές πολιτικής κρίσης. Κάτι που δεν μπορεί να υποτιμάται από τους επαναστάτες, λόγω της 30χρονης σχετικά «ειρηνικής» μεταπολίτευσης, αλλά και από τμήματα του ΝΑΡ, στο όνομα των διαταξικών «δημοκρατικών» μετώπων του παρελθόντος. Ωστόσο, η πρόσφατη εμπειρία (Ζαπατίστας, Αργεντινή, Βενεζουέλα, ακόμη και Παλαιστίνη) έδειξε ότι αυτός ο πανίσχυρος συνασπισμός εξουσίας μπορεί να αδρανοποιείται, να μπλοκάρεται, όταν την πρωτοβουλία παίρνει το εργατικό και λαϊκό μαζικό κίνημα.

● Τα παραπάνω σημαίνουν, ότι, απέναντι στον αστικό «νόμο» που εφαρμόζουν τα κρατικά, ημικρατικά και «ιδιωτικοποιημένα» όργανα του αστικού συνασπισμού εξουσίας, δημιουργούνται εμβρυακά, *ανεξάρτητα εργατικά όργανα, που «εφαρμόζουν» έμπρακτα το «νόμο - δίκιο του εργάτη».* Πρόκειται για εργατικά όργανα στο πεδίο του «κόμματος», του αντικαπιταλιστικού εργατικού μετώπου και πόλου, της μαχητικής εργατικής αντιπολίτευσης και του νέου ταξικού εργατικού κινήματος. Αυτή είναι η απάντηση και στο ερώτημα «ποιος

εφαρμόζει» π.χ. την αντικαπιταλιστική έξοδο από την ΕΕ, ή το σπάσιμο της εισοδηματικής πολιτικής, ή την έξοδο από το ΝΑΤΟ κ.τ.λ., σε συνθήκες, φυσικά, ανεβασμένης ταξικής πάλης, αλλά ακόμη στο έδαφος της αστικής κυριαρχίας. Είναι η δύναμη ενός άλλου, συνειδητού εργατικού κινήματος που επιβάλλει τη θέλησή του «με το πιστόλι στον κρόταφο» της αστικής τάξης. Στη βάση αυτή, η επαναστατική τακτική αρνείται και καταπολεμά την ταξική συνεργασία με οποιαδήποτε μορφή του αστικού κράτους και ιδιαίτερα τη συμμετοχή στις αστικές κυβερνήσεις, που μπορεί να παρουσιαστούν ακόμη και με το μανδύα «αριστερών κυβερνήσεων». Μέσα από τέτοιες συνθήκες, ωριμάζει μαζικά και η προετοιμασία για να τεθεί το ζήτημα «ποιος - ποιον» στο ζήτημα της εξουσίας, η οποία κατοχυρώνει επαναστατικά ή πιασγουρίζει αντεπαναστατικά τις εργατικές κατακτήσεις.

● Η ρεφορμιστική Αριστερά, αντιπαραθέτει μια γραμμή με παραλλαγές «λύσεων στο ζήτημα της εξουσίας» ή «στο ζήτημα του κράτους» χωρίς ανατροπή στο πεδίο της δημοκρατίας και χωρίς επανάσταση: Σύμφωνα με αυτές τις απόψεις, εφόσον δεν μπορούν να επιβληθούν ρήξεις από ένα ανεξάρτητο εργατικό αντικαπιταλιστικό κίνημα, απαιτείται μια «παρέμβαση» στο πεδίο του αστικού κράτους, μια «αξιοποίησή» του, είτε με τη μορφή της «αριστερής κυβέρνησης», είτε με τη μορφή της «λαϊκής εξουσίας». Η γραμμή αυτή εκπορεύεται, βεβαίως, από τη μη επαναστατική στρατηγική τους και από το χαρακτήρα της «άλλης κοινωνίας» όπου την εξουσία την ασκεί είτε το κόμμα, είτε ένα «πλουραλιστικό» κοινοβούλιο. Πρακτικά, οδηγεί στη χρήση του μαζικού εργατικού κινήματος σε ρόλο «παρακολουθητή» των πολιτικών κοινοβουλευτικών κινήσεων ή της ενίσχυσης του «κόμματος», ενώ απαιτείται ακριβώς το αντίθετο. Αποτέλεσμα είναι η αδυναμία επιβολής νικών και υλικών κατακτήσεων. Πολιτικά, αυτή η λογική οδηγεί σε αδυναμία αλλαγής του συσχετισμού και, τελικά, σε ενίσχυση του ΠΑΣΟΚ και σε σταθεροποίηση των αστικών πολιτικών λύσεων.

● Στις αριστερές δυνάμεις επαναστατικής αναφοράς, η επιρροή αυτών των συλλήψεων εκδηλώνεται με τη καθήλωση και στασιμότητα στα σημερινά όρια, το «αυθόρμητο» και τις αντιφάσεις του εργατικού κινήματος, με την υποτίμηση των διεκδικήσεων και του ανεξάρτητου πολιτικού ρόλου του εργατικού και μαζικού κινήματος, με την άρνηση ή και κατασυκοφάντηση της γραμμής για αγώνα επιβίωσης μέσω της ανατροπής της επίθεσης. Και από την άλλη πλευρά, με την προβολή της «εργατικής εξουσίας» ως λύση δια πάσα νόσο, και τελικά, στην υποβάθμιση της ίδιας της επανάστασης.

4. Για το εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα

Με βάση όλα τα παραπάνω, ο μετασχηματισμός του μαζικού, εργατικού κινήματος σε ανεξάρτητο, πολιτικό παράγοντα για την ανατροπή της επίθεσης, είναι ζήτημα άμεσο και, μακροπρόθεσμα, καθοριστικό.

● Ξεχωρίζει η αναγκαιότητα για τη δημιουργία μιας αυτοτελούς, μαζικής, ενωτικής, πανελλαδικής κίνησης πρωτοπόρων εργατικών δυνάμεων για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, μέσα από τη δημοκρατική συνδιαμόρφωση όλων των συμμετεχόντων εργαζόμενων. Εδώ, το ΝΑΡ πρέπει να υπερβεί τις αντιφάσεις της Εργατικής Συνδιάσκεψης, για τη δημιουργία μιας «κίνησης» του ίδιου και των οπαδών του. Οι νέες συνθήκες, που δεν είχαν γίνει κατανοητές από την πλειοψηφία των μελών και στελεχών του ΝΑΡ, εν μέρει και λόγω της εσωκομματικής αντιπαράθεσης, επιβάλουν άμεσα επανεξέταση αυτής της διάστασης. Η κρίση και οι επιπτώσεις της δημιουργούν άλλες δυνατότητες για μαζικού χαρακτήρα κίνηση, την οποία θα συνδιαμορφώσουν και άλλες δυνάμεις.

● Το δεύτερο ζήτημα είναι ο στρατηγικής σημασίας μετασχηματισμός του μαζικού κινήματος σε πολιτικό παράγοντα για την ανατροπή, με αυτοτέλεια απέναντι στο συνασπισμό εξουσίας, αλλά, από διαφορετικά σκοπιά

και με ανεξαρτησία από τις πρωτοπορίες επαναστατικής αναφοράς. Άμεσα, ξεχωρίζει, ως βήμα σε αυτή την κατεύθυνση, οι μορφές αγωνιστικού συντονισμού των δεκάδων ταξικών και αγωνιστικών σωματείων, όσων ομοσπονδιών ακολουθούν μάχιμο δρόμο και των εκατοντάδων αγωνιζόμενων συνδικαλιστών, στην κατεύθυνση του μαζικού αγώνα για αντίσταση και ανατροπή της νέας επίθεσης, μέσα από μια αγωνιστική ταξική ενότητα των ταξικών αντικαπιταλιστικών δυνάμεων με ρεφορμιστικές, που θα αντιτίθεται και θα υπερβαίνει έμπρακτα και ενωτικά τη γραμμή της ΓΣΕΕ, της Αυτόνομης Παρέμβασης και του ΠΑΜΕ.

● Τρίτο, ιδιαίτερη σημασία για την απάντηση στην κρίση, τόσο άμεσα, όσο και μακροπρόθεσμα, αποκτά το κίνημα της νεολαίας, η στροφή και η ενεργοποίηση της εργατικής νεολαίας των τεχνικών σχολών και της δουλειάς, καθώς και η εργατική κατεύθυνση στο φοιτητικό κίνημα, ξεπερνώντας το ιστορικό χάσμα αναμεταξύ τους, που αναπαράγεται εδώ και δεκαετίες και το οποίο επιδρά καθηλωτικά στις σχέσεις μεταξύ NAP και νΚΑ.

5. Το ζήτημα της ενότητας, του μετώπου και του πόλου στις νέες συνθήκες

Η οικονομική κρίση και ο αγώνας για την ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου ανεβάζουν ποιοτικά τη σημασία της ενωτικής πολιτικής, της σχέσης ανάμεσα στην αυτοτέλεια και την ηγεμονία του επαναστατικού προγράμματος και στο ευρύτερο αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο με ταλαντευόμενες ρεφορμιστικές δυνάμεις. Πολύ περισσότερο, στις σημερινές συνθήκες, δεν μπορεί να υπάρξει ηγεμονία με σχεταριστικό τρόπο. Η οικονομική κρίση, οι επιπτώσεις και η νέα επιδείνωση, επιβάλουν πολύ πιο επιθετικές ενωτικές πρωτοβουλίες, γιατί εκφράζουν τις ευρύτερες αντιφατικές εργατικές και νεολαιίστικες διαθέσεις για απόκρουση της επίθεσης, για να μην ηττηθούν οι αγώνες, για να νικήσουν απέναντι στη βαρβαρότητα του κεφαλαίου.

Και εδώ ξεχωρίζουν τρεις αλληλένδετες πλευρές:

● Η πρώτη είναι η ενότητα των δυνάμεων που κινούνται, με τις αντιφάσεις τους, στην κατεύθυνση της επανάστασης και της νέας κομμουνιστικής δυνατότητας. Το NAP και οι δυνάμεις του ΜΕΡΑ καλούνται να πάρουν πρωτοβουλίες, να εμβαθύνουν και να διευρύνουν την προγραμματική ενότητά τους σε κομμουνιστική κατεύθυνση, με νέες δυνάμεις και σε νέο ποιοτικό επίπεδο, που θα γεννιούνται από τη δοκιμασία στην οποία μπαίνουν τόσο το ΚΚΕ και ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, όσο και οι αντιφάσεις της εξωκοινοβουλευτικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

● Η δεύτερη είναι η πολιτική ενότητα της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς και η μετωπική δράση της σε όλα τα επίπεδα και σε όλες τις μεγάλες μάχες, στην κατεύθυνση του μετώπου - πόλου για την ανατροπή της επίθεσης, την προσέγγιση της επανάστασης και τη νέα σοσιαλιστική - κομμουνιστική δυνατότητα. Η ενότητα, το μέτωπο και ο πόλος της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς δεν ταυτίζεται ούτε με την εκλογική παρέμβασή της, αλλά ούτε και με το μαζικό κίνημα: Συμβάλει στην ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος και στον ανεξάρτητο πολιτικό ρόλο του και όχι το αντίθετο, όπως πράττει η ρεφορμιστική Αριστερά. Η επαναστατική αντικαπιταλιστική γραμμή της ανατροπής υποτάσσει τις εκλογές στον πόλο και δεν τον ταυτίζει με το εκλογικό ψηφοδέλτιο (όπως το ΚΚΕ ταυτίζει το ψηφοδέλτιό του με το μέτωπό του). Για αυτό απαιτείται και ειδική εκλογική τακτική που να συμβάλει, σε περιεχόμενο, μορφή και ενότητα, στη δημιουργία του πόλου. Οι σύντροφοι που υποστηρίζουν το «Σχέδιο για μια Άλλη Πολιτική Γραμμή», θέτοντας ένα περιεχόμενο και προϋποθέσεις ταυτόσημες με τον πόλο, κάνουν στην πράξη το λάθος, όχι μόνο να υποβαθμίζουν τον πόλο, αλλά και να υπερβαθμίζουν την εκλογική παρέμβαση από την ανάποδη.

● Από αυτή τη σκοπιά, αποκτούν μεγάλη σημασία οι επερχόμενες εκλογικές μάχες. Η αστική τάξη επιδιώκει μέσα από αυτές να ανακόψει την ανοδική πορεία και τις αντιστάσεις του εργατικού κινήματος και να ανανεώσει τις πολιτικές δυνάμεις της ενόψει των σκληρών μέτρων που είναι αναγκασμένη να πάρει. Ωστόσο, είναι πολύ δύσκολο να δώσει μια αξιόπιστη και μακροπρόθεσμη λύση με το ΠΑΣΟΚ, πολύ περισσότερο που επίκειται πρόβλημα αυτοδύναμης κυβέρνησης, ακόμη και με το νόμο Παυλόπουλου. Οι λύσεις συνεργασίας δεν λύνουν το πρόβλημα. Σε κάθε περίπτωση, οι επικείμενες πολλαπλές εκλογικές μάχες θέτουν σε δοκιμασία τόσο τα αστικά κόμματα, όσο και τα αριστερά. Από αυτή τη σκοπιά, οι επερχόμενες εκλογικές μάχες αποτελούν πεδίο προώθησης της πολιτικής γραμμής της ανατροπής για την προώθηση της επανάστασης, μαζικής παρέμβασης στους εργαζόμενους, απεγκλωβισμού δυνάμεων από ΚΚΕ και ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ επιδιώκοντας, πρώτα από όλα, τη συσπείρωση ευρύτερων ανένταχτων, πρωτοπόρων αγωνιστών. Αυτή η πολιτική θα έχει πολύ πιο αποτελεσματική επίδραση μέσα από την ενωτική και μετωπική αντικαπιταλιστική εκλογική κάθοδο του ΜΕΡΑ με την ΕΝΑΝΤΙΑ, την Κομμουνιστική Ανανέωση, την Οργάνωση Κομμουνιστική Ανασύνταξη, τις δυνάμεις του «μ-λ χώρου», προβάλλοντας έμπρακτα τη δυναμική μιας άλλης Αριστεράς, ενός τρίτου, ανερχόμενου αντικαπιταλιστικού και επαναστατικού ρεύματος στις νέες συνθήκες, δίνοντας ελπίδα και σπάζοντας την απογοήτευση από τον πολυκερματισμό της Αριστεράς.

● Η τρίτη πλευρά είναι οι ενέργειες για την οργάνωση της κοινής δράσης προς τις ηγεσίες και τη βάση του ΚΚΕ και του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού και μαζικού κινήματος στην κατεύθυνση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επιδείνωσης της θέσης των εργαζόμενων. Η κοινή δράση μέσα στο εργατικό και μαζικό κίνημα είναι πρακτική ενωτικής απάντησης στην επίθεση του κεφαλαίου και στόχο έχει να απεγκλωβίσει δυνάμεις από την επιρροή των αστικών κομμάτων, να σπάει την αστική επιρροή και ηγεμονία, να καταφέρει ένα ρήγμα στην κυρίαρχη πολιτική της ΓΣΕΕ στο εργατικό κίνημα. Δεν καλύπτει, αλλά ανεβάζει την αντιπαράθεση μεταξύ των αριστερών δυνάμεων, αλλά μπροστά στους εργαζόμενους και μέσα στο κίνημα, για το ίδιο το κίνημα. Απαιτείται να ξεπεραστεί ο φόβος για αυτές τις πρωτοβουλίες, ο οποίος το μόνο αποτέλεσμα που έχει είναι να βοηθά στην περιχαράκωση της βάσης τους και στη διατήρηση ή ενίσχυση της ηγεμονίας τους.

Γ. ΕΝΩΤΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΩΜΑ, ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΝΑΡ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ, ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΟΥ

● Το ΝΑΡ έχει εμφανίσει πρωτοφανή καθυστέρηση στην προσέγγιση και κατανόηση της νέας κατάστασης, ενώ έχει δείξει μια βαθιά υποτίμηση των τάσεων ιστορικής κρίσης του καπιταλισμού αλλά και των δυνατοτήτων της εποχής μας, παρά τις αναλύσεις και επεξεργασίες του 1^{ου} Συνεδρίου. Ταυτόχρονα, παρέμειναν οι μεγάλες συγχύσεις, οι αντιφάσεις και τα λάθη στη συγκεκριμένη σύνδεση της στρατηγικής με την τακτική του, τα οποία δεν αντιμετωπίστηκαν με επαρκή τρόπο στο 2^ο Συνέδριο. Αποτέλεσμα είναι μια δραματική υστέρηση στις αναγκαίες τομές στην τακτική και τη στρατηγική του, στη γενικότερη εργατική επίδραση και την κομμουνιστική φυσιογνωμία και ενότητά του. Έχει υποβαθμιστεί ο αυτοτελής ρόλος του, η λειτουργία των ΟΒ, ενώ αναβάλλεται ή και λοιδορείται ο αναγκαίος μετασχηματισμός του σε σύγχρονη εργατική οργάνωση της κομμουνιστικής απελευθέρωσης και η αντίστοιχη μετονομασία του. Όλα αυτά αποτυπώνονται με *πολλά βήματα προς τα πίσω*, όχι μόνο σε σχέση με τις σημερινές ανάγκες και δυνατότητες, αλλά και σε σχέση με την παλιότερη ακτινοβολία του. Τα παραπάνω εκφράστηκαν στους αγώνες και στις εκλογές, αλλά εκφράζονται και τώρα, με την αδυναμία ανάληψης μαζικών πολιτικών πρωτοβουλιών.

● Το αποτέλεσμα είναι, εδώ και δέκα μήνες, ειδικά μετά το αρνητικό εκλογικό αποτέλεσμα των βουλευτικών

του 2007, να μην υπάρχει ουσιαστικά πολιτική γραμμή, ενώ ακυρώθηκε η προσπάθεια να δοθούν πρώτες πολιτικές απαντήσεις από την Εργατική Συνδιάσκεψη με τεχνητό κουκούλωμα των διαφορών, από τη μια πλευρά και με έναν πρωτοφανή πολιτισμό καταπίεσης, από ορισμένα ρεύματα, εκείνων των πλευρών που ζητούσαν να συζητηθούν και να ψηφιστούν οι πιο βασικές, έστω, προωθητικές πολιτικές κατευθύνσεις που είχαμε κατακτήσει. Αντίθετα, παραχωρήθηκε η «νομιμότητα» σε σεχταριστικές τροποποιήσεις, χάριν μιας συμμαχίας χωρίς αρχές για την «Κίνηση του ΝΕΚ». Στη διαδικασία των ψηφοφοριών της Συνδιάσκεψης εκδηλώθηκαν και εκφυλιστικά φαινόμενα, ακόμη και στη διατύπωση και δημοσίευση των αποφάσεων της, που «τραυμάτισαν» βάνουσα την αυτοπεποίθηση των μελών μας. Παράλληλα, επί μήνες σερνόταν, στο Γραφείο και την ΠΕ, η συζήτηση για τα πολιτικά καθήκοντα με αφορμή τη γραμμή μας για τις ευρωεκλογές, ενώ μετά από αυτήν, μπλοκαρίστηκε η εφαρμογή των αποφάσεων. Με αποτέλεσμα να ακυρωθεί η απόφαση για εξόρμηση του ΝΑΡ και του ΜΕΡΑ με μια νέα πολιτική γραμμή, αντίστοιχη των μεγάλων εξελίξεων, τον περασμένο Σεπτέμβριο και Οκτώβριο, σε μια συγκυρία όπου «ο χρόνος είναι χρήμα», κυριολεκτικά και μεταφορικά.

● Από αυτή τη σκοπιά, ένα πρώτο, επείγον ζήτημα είναι η αντιμετώπιση των εκφυλιστικών φαινομένων μέσα από έναν πολιτισμό εργατικής δημοκρατίας και ουσιαστικής συζήτησης, που πρέπει να ανατρέψει μια κουλτούρα χρόνων, δαιμονοποίησης των αντίθετων απόψεων, δημιουργίας οργανωτικών προσκομμάτων, και ακύρωσης του ρόλου των Οργανώσεων Βάσης. Έτσι ώστε, με αρχή το Πανελλαδικό Σώμα, να αποφευχθεί η επανάληψη τέτοιων φαινομένων για να ακυρωθούν σε μια πορεία.

● Υπερψηφίσαμε κριτικά την Απόφαση της ΠΕ του Ιουλίου και την Εισήγηση της ΠΕ στο Πανελλαδικό Σώμα, γιατί: Θέτουν στο κέντρο του προβληματισμού τα βασικά στοιχεία της νέας ιστορικής καμπής και κάνουν μια πρώτη προσπάθεια να ψηλαφήσουν το χαρακτήρα της κρίσης του καπιταλισμού, χωρίς, ωστόσο, να έχουν ξεκαθαρίσει τις κυριότερες τάσεις της, ειδικά σε σχέση με τις δυνατότητες της επανάστασης και του κομμουνισμού. Επιχειρούν να πραγματοποιήσουν ένα συνθετικό βήμα νέας προσέγγισης της τακτικής και της σύνδεσής της με την στρατηγική, χωρίς να αίρονται πλήρως οι παλιές αντιφάσεις μας. Κινούνται, γενικά, σε μια σωστή, ενωτική πολιτική γραμμή με επαρκές περιεχόμενο, στα ζητήματα του πόλου και των εκλογικών μαχών.

● Στην ΠΕ κατατέθηκε κείμενο για ένα «Σχέδιο για μια Άλλη Πολιτική Γραμμή» του ΝΑΡ. Στο κείμενο αυτό αναπτύσσονται θέσεις που μπορούν να συμβάλουν στα γενικότερα θεωρητικά ζητήματα. Ωστόσο, πιστεύουμε ότι κινείται σε μια υπεράσπιση των βασικών λαθών και των πιο αρνητικών πλευρών αυτών των αποφάσεων, εμφανίζοντας μια, κατά τη γνώμη μας, σεχταριστική προσέγγιση των αντιφάσεων του 2^{ου} Συνεδρίου. Πατώντας πάνω στο έδαφος των εξελικτικών και μηχανιστικών πλευρών των αποφάσεων τακτικής του Συνεδρίου, το κείμενο τείνει να καταργήσει αυτοτέλεια μεταξύ τακτικής και στρατηγικής. Για την οικονομική κρίση, βλέπει κυρίως την «καταστροφική» πλευρά της και όχι τις νέες, ανώτερες επαναστατικές δυνατότητες σε σχέση με τα νέα εμπόδια (απόψεις οι οποίες έχουν επηρεάσει και την Εισήγηση). Κάτι που έρχεται σαν λογική συνέπεια μιας ανάλυσης περί αντίθεσης «φτώχειας - πλούτου», «σπάνης και μη σπάνης», «κατανάλωσης και παραγωγής» και όχι της σύγκρουσης των νέων δυνατοτήτων των παραγωγικών δυνάμεων και, κυρίως, της εργατικής τάξης, από τη μια και των καθηλωτικών παραγωγικών σχέσεων, από την άλλη. Για τη μαζική δράση στο εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα και για τις εκλογικές μάχες, προωθούν μια «ενότητα» γύρω από το ΝΑΡ, με έναν «κομματικό πατριωτισμό», ταυτίζοντας την αυτοτέλεια του «κόμματος» με την ηγεμονία και με αμυντικές «διατυπώσεις διαχωρισμού, πίσω από τις οποίες δεν κάνουμε βήμα».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Έρχονται στιγμές μεγάλες, δύσκολες κι ελπιδοφόρες. Ό,τι δεν κάναμε μέχρι τώρα πρέπει να επιχειρήσουμε να το κάνουμε μέσα σε ένα ριζικά διαφορετικό έδαφος από αυτό των τελευταίων 20 χρόνων. Ευθύνες έχουμε όλοι μας. Αλλά, σε ό,τι κάναμε κριτική, αναγνωρίζουμε πρώτα από όλα τις δικές μας ευθύνες και την ανεπάρκεια των απόψεών μας. Με το κείμενο αυτό προσπαθούμε να συμβάλουμε σε μια νέα, συνθετική ενότητα μέσα από τις αναγκαίες τομές στην κομμουνιστική φυσιογνωμία και τον εργατικό πολιτισμό μας.

ΜΑΡΚΟΥ ΚΩΣΤΑΣ

ΤΣΙΤΚΑΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΦΡΑΝΤΖΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
